Pregaria.cat

Entrada

Paciència

Per PauV el dj., 14/07/2022 - 09:00

Davant l'obscenitat de la mort de tants germans aturats per una valla construïda per mans humanes i maltractats per la policia i als pocs dies l'espectacle de l'opulència dels líders polítics reunits a la capital decidint ampliar la despesa militar, em torna a visitar amb força la pregunta pel sentit del mal. Quan ja m'apressava a cercar respostes ràpides em retrobo amb aquestes paraules tan estimades del poeta Rilke:

"M'agradaria demanar-li que no s'impacienti davant tot allò que encara no està resolt en el seu cor, que miri d'estimar les preguntes com si fossin cambres tancades o llibres escrits en un idioma estrany. No cerqui ara les respostes: no li poden ser donades, perquè no les podria viure. I d'això es tracta, de viure-ho tot. Ara visqui les preguntes. Potser després, a poc a poc i sense adonar-se'n, un dia llunyà viurà la resposta." (Rainer Maria Rilke, *Cartes a un jove poeta*, carta IV).

Més de 280 milions de persones migrades i quasi 90 milions de persones forçosament desplaçades al nostre món no son pas pocs com per mirar cap a una altra banda o provar d'ignorar el seu clam. Ells i elles son avui per a nosaltres una pregunta directa i punyent al cor de la nostra vida com a seguidors de Jesús de Natzaret. Una pregunta que se'ns convida a sostenir com quelcom no resolt, amb incomoditat i desconsol però amb l'esperança que si ens deixem qüestionar de debò pugui ser fructífera i ens encengui de creativitat per anar a l'arrel de les injustícies.

Convé no oblidar que aquest Jesús, transparència de l'amor de Déu, fou ell mateix un refugiat sent un infant (segons narra l'evangelista Mateu, cap 2, 12-15) i que visqué en la seva pròpia carn el poder del mal, fins al punt de patir la tortura més brutal que hi havia llavors.

Tan de bo doncs que l'Església, comunitat de seguidors de Jesús, més que no pas intentar ser una institució amb respostes per a tot, s'encaminés humilment a anar esdevenint una comunitat en la que les preguntes de la nostra humanitat ferida son sostingudes, acariciades i cuidades amb un amor tan humà que acaba esdevenint diví.